

Za mene je živjeti Krist (VII): apostoli usred svijeta. Osjećaj poslanja (II)

Dinamizam apostolata je ljubav, koja je božanski dar: "U kršćaninu, u djetetu Božjem, prijateljstvo i ljubav tvore tek jednu jedinu stvar: božansku svjetlost koja daje toplinu." (Kovačnica, 565). Crkva raste kroz ljubav svojih vjernika, i tek tada dolaze struktura i organizacija, kao plodovi te ljubavi i u njezinu službu.

24.06.2025.

Sveti Luka slikovito opisuje život prvih vjernika u Jeruzalemu nakon Pedesetnice: „Svaki dan sastajali su se u Hramu, lomili kruh od kuće do kuće i blagovali zajedno radosnim i iskrenim srcem, hvaleći Boga i uživajući naklonost svega naroda. Svaki dan Gospodin je dovodio one koji su se spašavali“ (usp. Djela 2,46-47). Međutim, ubrzo su uslijedile proturječnosti: zatočenje Ivana i Petra, mučeništvo Stjepana i konačno, otvoreni progon.

U tom kontekstu, evanđelist prepričava nešto iznenađujuće: "Oni dakle što su se raspršili obilazili su navješćujući Riječ." (Dj 8,4). Zapanjujuće je da, u vrijeme kada su im životi bili u ozbiljnoj opasnosti, nisu odustali od naviještanja spasenja. I to nije izolirani događaj,

već odražava stalnu dinamiku. Malo dalje nalazimo sličnu priču: "Oni dakle što ih rasprši nevolja nastala u povodu Stjepana dopriješe do Fenicije, Cipra i Antiohije, nikomu ne propovijedajući Riječi doli samo Židovima." (Dj 11,19). Što je potaknulo te prve vjernike da govore o Gospodinu onima koje su sreli, čak i u trenutku kada su bježali od progona? Bili su dirnuti radošću koju su pronašli, koja im je ispunjavala srca: "što smo vidjeli i čuli, navješćujemo i vama da i vi imate zajedništvo s nama." (1 Iv 1,3). Oni to naviještaju, jednostavno, "da naša radost bude potpuna" (1 Iv 1,3). Ljubav koja im je došla na put... moraju je podijeliti. Radost je zarazna. Zar ne bismo i mi kršćani danas mogli to iskusiti?

Put prijateljstva

Jedan detalj ove scene iz Djela apostolskih vrlo je značajan. Među

onima koji su se raspršili bili su, "Ciprani i Cirenci. Kad stigoše u Antiohiju, propovijedahu i Grcima navješćujući evanđelje: Gospodina, Isusa." (Djela 11,20). Kršćani se nisu kretali u posebnim krugovima, niti su čekali da stignu na prikladna mjesta kako bi proglasili Život i Slobodu koju su primili. Svatko je dijelio svoju vjeru prirodno, u okruženju najbližem sebi, s ljudima koje je Bog stavio na njihov put. Poput Filipa s Etiopljaninom koji se vraćao iz Jeruzalema, poput para Akvile i Priscile s mladim Apolonom (usp. Dj 8,26-40; 18,24-26). Božja ljubav koja im je ispunjavala srca vodila ih je da se brinu za sve te ljude, dijeleći s njima to blago "koje nas čini velikima i koje može učiniti još većim i sretnijima one koji ga primaju".[1] Ako započnemo s bliskošću s Bogom, moći ćemo doprijeti do onih koji su nam najbliži kako bismo podijelili ono što doživljavamo. Štoviše, htjet ćemo

doprijeti do sve većeg broja ljudi, podijeliti s njima novi život koji nam Gospodin daje. Na taj način, sada kao i tada, može se reći da „ruka Gospodnja bijaše s njima te velik broj ljudi povjerova i obrati se Gospodinu.“ (Djela 11,21).

Druga ideja koju možemo razmotriti u svjetlu povijesti jest da je Crkva, više nego kroz strukturalno i organizirano djelovanje, rasla – i raste – kroz ljubav svojih vjernika. Struktura i organizacija došle su kasnije, upravo kao plod te ljubavi i u službi nje. Nešto slično vidjeli smo u povijesti Djela. Oni koji su prvi slijedili svetog Josemariju voljeli su druge iskrenom ljubavlju, i to je bilo okruženje u kojem je Božja poruka postupno probijala svoj put. Kao što se priča o prvoj rezidenciji: „Oni u Luchani 33 bili su prijatelji ujedinjeni istim kršćanskim duhom koji je Otac prenosio. Stoga, tko god se osjećao ugodno u okruženju

stvorenom oko don Josemarije i ljudi koji su mu bili bliski, vraćao se. Zapravo, ako su ljudi i došli u stan Luchana zbog poziva, ostajali su zbog prijateljstva.“[2]

Dobro nam je prisjetiti se ovih aspekata povijesti Crkve i Djela kada, s rastom koji su doživjeli tijekom godina, postoji rizik da se više oslanjamo na apostolska djela nego na djelo koje svaka osoba može učiniti. Otac nas je nedavno želio podsjetiti na to: „Trenutne okolnosti evangelizacije čine još potrebnijim, ako je moguće, dati prednost osobnom kontaktu, ovom relacijskom aspektu koji je u srži načina apostolata koji je sveti Josemaría pronašao u evanđeoskim izvještajima.“[3]

U stvarnosti, sasvim je prirodno da je to slučaj. Ako je pravi dinamizam apostolata ljubav, koja je Božji dar, „u djetetu Božjem, prijateljstvo i ljubav

tvore tek jednu jedinu stvar:
božansku svjetlost koja daje
toplinu“[4] Prijateljstvo je ljubav, a za
Božje dijete to je autentična ljubav.
Stoga se ne radi o traženju prijatelja
za apostolat, već su prijateljstvo i
apostolat manifestacije iste ljubavi.
Naprotiv, „samo prijateljstvo je
apostolat; samo prijateljstvo je
dijalog u kojem dajemo i primamo
svjetlo; u kojem se pojavljuju
projekti, u međusobnom otvaranju
horizonta; u kojem se radujemo
dobrim stvarima i podržavamo jedni
druge u teškim vremenima; u kojem
se dobro zabavljamo, jer Bog želi da
budemo sretni.“[5] Nije naodmet da
se zapitamo: kako se brinem za svoje
prijatelje? Dijelim li s njima radost
koja proizlazi iz spoznaje koliko sam
važan Bogu? A s druge strane,
pokušavam li dosegnuti više ljudi,
ljudi koji možda nikada nisu
upoznali vjernika, kako bih ih
približio Božjoj Ljubavi?

Na raskrižju svijeta

„Jer što navješćujem evanđelje, nije mi na hvalu, ta dužnost mi je. Doista, jao meni ako evanđelja ne navješćujem!“ (1 Kor 9,16). Ove riječi svetog Pavla stalni su poziv Crkvi. Isto tako, njegova svijest da ga je Bog pozvao na misiju uvijek je prisutan uzor: „Jer ako to činim iz vlastite pobude, ide me plaća; ako li ne iz vlastite pobude – služba je to koja mi je povjerena“ (1 Kor 9,17). Apostol pogana bio je svjestan da je pozvan nositi ime Isusa Krista „pred poganima i kraljevima i sinovima Izraelovim“ (usp. Dj 9,15), i stoga je imao svetu hitnost da dopre do svih njih.

Kad ga je na svom drugom putovanju Duh Sveti poveo u Grčku, Pavlovo srce se proširilo i gorjelo dok je osjećao žeđ za Bogom oko sebe. U Ateni, čekajući svoje suputnike, koji su ostali u Bereji, sveti Luka nam

kaže da je "bio izjedan u sebi jer je vidio grad pun idola" (usp. Dj 17,16). Prvo je - kao i obično - otišao u sinagogu. Ali to mu se činilo premalo, i čim je mogao, otišao je i na Agoru, sve dok ga sami Atenjani nisu zamolili da se obrati svima kako bi izložio "ovu novu doktrinu koju propovijeda" (usp. Dj 17,19). I tako je na Areopagu u Ateni, gdje su se susretale najaktualnije i najutjecajnije struje misli, Pavao proglasio ime Isusa Krista.

Poput apostola, i mi smo „pozvani doprinijeti, s inicijativom i spontanošću, poboljšanju svijeta i kulture našeg vremena, kako bi bili otvoreni Božjim planovima za čovječanstvo: *cogitationes cordis eius*, projektima njegova srca, koji se čuvaju s koljena na koljeno (Ps 33 [32],11)“[6]. Prirodno je da mnogi kršćanski vjernici žele dosegnuti ta mjesta koja „imaju dubok utjecaj na buduće ustrojstvo društva“[7]. Prije

dvije tisuće godina to su bili Atena i Rim. Danas, koja su to mjesta? Ima li tamo kršćana koji mogu biti „slatki miris Kristov“ (2 Kor 2,15)? I zar mi ne bismo mogli učiniti nešto da se približimo tim mjestima, koja često više nisu ni fizička mjesta?

Pomislimo na velike prostore gdje mnogi ljudi donose važne odluke, vitalne za njihov život... ali pomislimo i na ta ista središta našeg grada, našeg susjedstva, našeg radnog mjesta. Koliko se toga može postići na ovim mjestima prisutnošću nekoga tko promiče pravedniju i podržavajuću viziju čovječanstva, onu koja ne pravi razliku između bogatih i siromašnih, zdravih i bolesnih, domaćih i stranih itd.

Kad razmislite o tome, sve to čini dio vlastite misije laika u Crkvi. Kako je predložio Drugi vatikanski koncil, oni su „pozvani od Boga da iznutra, poput kvasca, doprinose posvećenju svijeta obavljajući vlastite zadatke,

vođeni evanđeoskim duhom, i na taj način očituju Krista drugima, prvenstveno svjedočanstvom svog života i sjajem svoje vjere, nade i ljubavi.“[8] Ovaj poziv, zajednički svim laicima, na poseban način konkretiziraju oni od nas koji su primili poziv u Opus Dei. Sveti Josemaría opisao je apostolat svojih kćeri i sinova kao „intravensku injekciju u krvotok društva“.[9] Vidio ih je zaokupljene „donošenjem Krista u sva područja gdje se obavljaju ljudski zadaci: u tvornicu, u laboratorij, na polja, u obrtničku radionicu, na ulice velikih gradova i na planinske staze“ [10], postavljajući ga, sa svojim radom, „na vrhunac svih zemaljskih aktivnosti“ [11].

S željom da održimo ovu konstitutivnu osobinu Djela, Otac nas je u svom prvom pismu kao Prelat potaknuo da "u svima potičemo veliki profesionalni entuzijazam:

onima koji su još studenti i moraju
gajiti veliku želju za izgradnjom
društva, i onima koji obavljaju
profesiju; prikladno je da, s dobrim
namjerama, potiču svetu ambiciju da
stignu daleko i ostave svoj trag."[12]
Nije riječ o "biti u tijeku" iz želje za
originalnošću, već o osvješćivanju da
je za vjernike Opusa Dei "biti u tijeku,
razumjeti moderni svijet, nešto
prirodno i instinktivno, jer upravo
oni - zajedno s drugim građanima,
njima ravnima - rađaju ovaj svijet i
daju mu njegovu modernost."[13] To
je prekrasan zadatak koji od nas
zahtijeva stalnu predanost
napuštanju našeg malog svijeta i
podizanju pogleda prema golemom
horizontu Spasenja: cijeli svijet čeka
životvornu prisutnost kršćana! Mi, s
druge strane, „koliko se često
osjećamo privučeni ostati u
udobnosti obale! Ali Gospodin nas
poziva da zaplovimo na pučinu i
bacimo mreže u još dublje vode (usp.
Lk 5,4). Poziva nas da provedemo

svoje živote u njegovoj službi.
Prilanjajući uz njega, potiče nas da
sve svoje darove stavimo u službu
drugima. Neka nas njegova ljubav
(usp. 2 Kor 5,14) potakne da sa
svetim Pavlom kažemo: 'Teško meni
ako ne propovijedam Evanđelje!' (1
Kor 9,16).“[14]

Raspoloživost za obavljanje posla

Uz želju da donese spasenje mnogim
ljudima, apostolovo srce je "briga za
sve crkve" (usp. 2 Kor 11,28). Potrebe
su postojale u Crkvi od početka: Djela
apostolska govore kako je Barnaba
"posjedovao polje, prodao ga, donio
novac i položio ga pred noge
apostolima" (Dj 4,37); sveti Pavao u
mnogim svojim pismima prisjeća se
prikupljanja priloga koje je
pripremao za jeruzalemske kršćane.
Ni Djelo u tom pogledu nije bilo
iznimka. Jedva tjedan dana nakon što
je prvi put stigao u Rim, 30. lipnja
1946., sveti Josemaría napisao je

članovima Generalnog vijeća, koji su tada bili u Madridu: "Namjeravam što prije otići u Madrid i vratiti se u Rim. Potrebno je - Ricardo![15] - pripremiti šeststo tisuća pezeta, također sa svom hitnošću. To, s obzirom na naše velike financijske poteškoće, čini se ludom idejom. Međutim, bitno je ovdje steći kuću"[16]. Financijske potrebe vezane uz kuću u Rimu tek su počele i, poput prvih kršćana, svi u Djelu su ih doživljavali kao nešto vrlo svoje. Posljednjih godina Don Javier je često s emocijama pričao priču o dvojici svećenika koji su došli u Urugvaj kako bi započeli rad Opusa Dei. Nakon nekog vremena u zemlji, primili su značajnu donaciju koja bi im pomogla u njihovoj trenutnoj nevolji. Međutim, nisu ni trenutka oklijevali poslati sve kući u Rimu.

Materijalne potrebe nisu prestale za života svetog Josemarije, već su ostale – i uvijek će ostati – prisutne.

Hvala Bogu, Djelo se umnožava diljem svijeta, a moramo razmotriti i održavanje onih centara koji već postoje. Stoga je jednako važno održavati zajednički osjećaj odgovornosti za te potrebe. Kao što nas Otac podsjeća, „naša ljubav prema Crkvi potaknut će nas da tražimo resurse za razvoj apostolskog rada.“[17] Nije samo pitanje da učinimo svoj dio, već prije svega da se taj trud rađa iz ljubavi koju imamo prema Djelu.

Isto bi se moglo reći i za još jednu divnu manifestaciju naše vjere u božansko podrijetlo vlastitog poziva da provodimo Opus Dei na zemlji. Dobro znamo radost koju je sveti Josemaría pronašao u radosnoj predanosti koju je vidio kod svojih kćeri i sinova. U jednom od svojih posljednjih pisama zahvalio je Gospodinu na njihovoj "potpunoj raspoloživosti - unutar dužnosti njihova osobnog stanja u svijetu - za

službu Bogu u Djelu".[18] Trenuci nesigurnosti i neslaganja koji su se doživljavali u Crkvi i u svijetu učinili su da ova velikodušna predanost zasja posebnim svjetlom: "Mladi i stari podjednako, išli ste odavde do tamo s najvećom prirodnošću ili ste vjerno i neumorno ustrajali na istom mjestu; promijenili ste okolinu ako je bilo potrebno, obustavili ste jedan projekt i uložili svoj trud u drugi zadatak koji je bio zanimljiviji iz apostolskih razloga; naučili ste nove stvari, rado ste prihvatili sakriti se i nestati, praveći put drugima: da se uspinju i rastu."[19]

Doista, iako je glavni zadatak Djela osobni apostolat svakog od njegovih vjernika,[20] ne smijemo zaboraviti da ono također na zajednički način promiče određene društvene, obrazovne i karitativne aktivnosti. To su različite manifestacije iste žarke ljubavi koju je Bog stavio u naša srca. Nadalje, formacija koju Djelo pruža

zahtijeva "određenu strukturu", [21] malu, ali bitnu. Isti osjećaj misije koji nas vodi da dopremo do mnogih ljudi i da se trudimo biti kvasac u središtu ljudskog života, održava u nama zdravu brigu za te potrebe cijelog Djela.

Mnogi vjernici Opusa Dei – i oni u celibatu i oni u braku – rade na apostolskim zadacima vrlo različitih vrsta. Neki su uključeni u zadatke formacije i upravljanja Djelom. Iako oni ne čine bit njihova poziva, otvorenost tim zadacima dio je njihovog specifičnog načina bivanja Opus Dei. Zbog toga ih Otac potiče da, uz "veliki profesionalni entuzijazam", imaju "aktivnu i velikodušnu spremnost da se, kada je potrebno, s istim tim profesionalnim entuzijazmom posvete zadacima formacije i upravljanja". [22] Ne radi se o prihvatanju tih zadataka kao nametnutih, koji nemaju nikakve veze s vlastitim životom. Naprotiv, to

je nešto što proizlazi iz svijesti da smo od Boga pozvani na veliki zadatak i, poput svetog Pavla, želje da postanemo "sluga svima, da pridobijemo što više" (1 Kor 9,19). Ti su zadaci, zapravo, "profesionalni rad koji zahtijeva specifičnu i pažljivu obuku".[23] Stoga, kada prihvaćamo zadatke ove vrste, činimo to s osjećajem misije, da ih živimo sa željom da doprinesemo svojim zrnom pijeska. I iz istog razloga, ne bi trebali biti uklonjeni iz svijeta, već, ako je potrebno, trebali bi biti način na koji ostajemo usred svijeta, pomirujući ga s Bogom, sa središtem oko kojeg se vrte naše posvećenje.

U ranoj Crkvi, učenici su bili "jednog srca i jedne duše" (Dj 4,32). Živjeli su u ljubavnoj brizi jedni za druge, s ljupkim bratstvom: "Tko je slab, a ja da ne budem slab? Tko se sablažnjuje, a ja da ne izgaram?" (2 Kor 11,29). S mjesta gdje su pronašli

radost Evanđelja, ispunili su svijet svjetlom. Svi su osjećali brigu da mnoge ljude približe kršćanskom spasenju. Svi su željeli surađivati u djelu apostola: vlastitim životima, gostoprimstvom, materijalnom pomoći ili stavljajući se u njihovu službu, poput Pavlovihi suputnika. Ovo nije slika prošlosti, već divna stvarnost, koju vidimo utjelovljenu u Crkvi i u Djelu, i koju smo danas pozvani utjeloviti, sa svom relevantnošću našeg slobodnog surađivanja s Božjim darom.

Lucas Buch

[1] Papa Franjo, Izv. Ap. Gaudete et Exultate, 19. ožujka 2018., br. 131.

[2] J. L. González Gullón, DYA – Akademija i rezidencija u povijesti

Opusa Dei (1933.-1939.), Rialp,
Madrid, str. 196.

[3] F. Ocáriz, Pastoralno pismo, 14-II-2017, br. 9.

[4] Sveti Josemaría, Kovačnica, br. 565.

[5] F. Ocáriz, Pastoralno pismo, 9-I-2018, br. 14.

[6] F. Ocáriz, Pastoralno pismo, 14. 2. 2017., br. 8.

[7] Isto, br. 29.

[8] Drugi vatikanski sabor,
Dogmatska konstitucija Lumen
gentium, br. 31

[9] Sveti Josemaría, Uputa, 19. ožujka 1934., br. 42.

[10] Sveti Josemaría, Susret s
Kristom, br. 105.

[11] Isto, br. 183.

[12] F. Ocáriz, Pastoralno pismo, 14. veljače 2017., br. 8.

[13] Sveti Josemaría, Razgovori, br. 26.

[14] Papa Franjo, Apostolska pobudnica Gaudete et Exultate, 19. ožujka 2018., br. 130.

[15] Ricardo Fernández Vallespín
tada je bio generalni upravitelj Djela
i, prema tome, onaj zadužen za
osiguranje njegovih financijskih
potreba.

[16] A. Vázquez de Prada, Utemeljitelj
Opusa Dei, sv. III, Rialp, Madrid, str.
45.

[17] F. Ocáriz, Pastoralno pismo, 14. veljače 2017., br. 8.

[18] Sveti Josemaría, Pismo, 14. veljače 1974., br. 5.

[19] Ibid.

[20] Sveti Josemaría, Razgovori, br. 51.

[21] Isto, br. 63.

[22] F. Ocáriz, Pismo, 14. veljače 1917., br. 8.

[23] Sveti Josemaría, Pismo, 29. rujna 1957., br. 9.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/za-mene-
je-zivjeti-krist-vii-apostoli-usred-svijeta-
osjecaj-poslanja-ii/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/za-mene-je-zivjeti-krist-vii-apostoli-usred-svijeta-osjecaj-poslanja-ii/) (8.08.2025.)